

VÄLKOMMANADE. Teaterdirektören tillika dockteaterskådespelaren och "allt-i-allon" Anders Olsson framför sin älskade teaterbuss, som han har turnerat med ända sedan 1979.

Magisk resa med teaterbuss

Att kliva in i Sveriges enda mobila dockteater är som att kliva in i en helt annan värld. Den till synes vanliga (nåja) före detta flyttbussen rymmer sedan många år en hel teater, med såväl foajé som salong med plats för 50 personer i publiken. Anders och Fatima Olsson i Hästhagen har hunnit bjuda på över 3 000 föreställningar med Abellis magiska teater vid det här laget. Och planerar att fortsätta länge till: "Det är så roligt att se barnens förväntan och fascination. Det här är något helt annat än dataspel!"

TEXT: EVA-LOTTA SIGURDH | FOTO: GUSTAV KAISER OCH FRIDA LENHOLM

L

ÄNGST BAK PÅ BUSSEN står det "entré" med stora bokstäver. Lite skeptiskt antrar jag dörren och väntar mig... ja, inte det här i alla fall.

- Välkommen in, bugar Anders och Fatima högtidligt.

I samma stund som entrédörren stängts bakom mig och jag hunnit blinka några gånger för att vänja mig vid den dunkla belysningen så förstår jag definitivt att det här inte är någon vanlig buss, modell större. Nej, det är verkligen en riktig teater, om än i miniatyr. De sammetsröda väggarna både här i foajén och inne i själva salongen pryds av eleganta vägglampor och framme vid scenen syns en veckad ridå. Strax går den upp och den redan dunkla belysningen släcks ner helt. Det blir kolsvart. Föreställningen kan börja:

"Det var en gång för länge, länge sedan. Där bodde en gubbe och en gumma i en liten stuga vid foten av det heliga berget Fujisan..."

Vi förflyttas till den japanska landsbygden, hundratals år bakåt i tiden, i föreställningen "Den förtrollade sparven". Det enda som syns är de skickligt handgjorda så kallade bunrakudockorna, som liksom tycks leva ett eget liv på scenen. Av Anders och Fatima där bakom syns inte ett spår:

- Vi arbetar med en japansk teknik där den totala mörkläggningen i rummet och att vi som dockspelare är helt svartklädda med svarta masker gör så att vi "trollas"

bort, vilket bidrar till hela den här magin, förklarar Anders efter föreställningen.

En annan magisk effekt är att dockorna som i verklig storlek inte är mer än några decimeter höga plötsligt upplevs vara i människostorlek:

- De är större än sångarna på Operan när man sitter på tredje rad, konstaterar Fatima.

Jag kan bara bekräfta. Bussen rymmer för övrigt hela åtta rader, med plats för en 50-manna publik.

ABELLIS MAGISKA TEATER har funnits ända sedan 1979. Gruppen, som består av fyra personer (där Anders och Fatima använder bussen, de båda andra uppträder i fasta lokaler) åker land och rike runt med sina dockor och gör ungefär 180 föreställningar per år. Förr om åren över hela Europa, numera mest i Sverige;

- Bussen, som är från 1969, har gått över 200 000 mil vid det här laget, så det händer ju en del, som Anders förklarar.

- Det finns nog inga som är så beresta som oss i Sverige, lägger Fatima till.

Så friheten och alla nya platser de får se är förstås en stor del av tjusningen med det kringresande teaterlivet och det som gör att de brinner lika mycket nu som för 35 år sedan, framhåller både Anders och Fatima glädjestrålade. Men inte bara. Den förväntan och fascination de möter hos alla barn de besöker är förstås obetalbar:

"Det finns så mycket fördomar kring dockteater, som vi slår hål på när vi kommer ut. Särskilt killar tror ju att det är något larvigt, men när de först får se bussen, sedan uppleva föreställningen har de definitivt blivit omvända."

ABELLIS MAGISKA TEATER I KORTHET

Abellis magiska teater är en fri teatergrupp som har turnerat med dockteater sedan 1979, då gruppen bildades av Bissa Abelli och Anders Olsson.

Den specialinredda teaterbussen, som drivs av Anders och Fatima Olsson, är Sveriges – förmodligen Europas – enda i sitt slag och har sedan starten kört 200 000 mil runt om i Sverige och Europa.

Hittills har över 5 000 föreställningar spelats med teaterbussen, vilket är ungefär 180 föreställningar per år.

Bussen, som är en gammal ombyggd flyttbuss från 1969, är elva meter lång, fyra meter hög och ungefär två och en halv meter bred.

Mer information: abellis.com

- Det finns så mycket fördomar kring dockteater, som vi slår hål på när vi kommer ut. Särskilt killar tror ju att det är något larvigt, men när de först får se bussen, sedan uppleva föreställningen har de definitivt blivit omvända, haha.

FÖR DET MESTA kommer de till spelplatsen (oftast skolor) kvällen innan, så att de står redo att ta emot barnen när de anländer dagen efter. Det enda de behöver är ett eluttag och någon halv timmes förberedelse för att förvandla "bostaden" längst fram i bussen till scen. Själva riggandet och sedan maskeringen i helsvart från topp till tå går snabbt.

- Åh, det är så kul att se barnens reaktioner när de kommer, först på bussen i sig, sedan när de kliver in och får uppleva hela stämningen under föreställningen, säger Fatima.

Men uppskattar verkligen dagens datorvana barn något så stillsamt och "gammeldags" som dockteater?

- Ja, absolut! Hur stökiga de än är innan, så blir det alltid knäpptyst när föreställningen börjar.

Anders och Fatima förklarar det med att till skillnad från datorspel (som har hundra gånger snabbare tempo), så hinner barnen

här tänka och fantisera själva i stället. Ögat fyller i allt det som inte händer på scenen, vilket sätter igång fantasin och skapar förväntningar, menar de. Det långsamma tempot gör också att de kan vila i sina upplevelser och det tycker de är skönt.

- Allt går så snabbt i dag. Men här får barnen koppla av, samtidigt som den speciella miljön ger en unik och magisk helhetsupplevelse som inga datorspel i världen kommer i närheten av...

- Det största problemet vi har är att få ut alla ur bussen efteråt, haha. Ingen vill gå härifrån, berättar Anders förtjust.

Undertecknad har fullaste förståelse. Det är inte utan att det känns lite tveksamt att komma ut i den skarpa verkligheten igen efter föreställningen.

Fast för Anders och Fatima är dockornas magiska värld aldrig långt borta. När de inte är ute på turné står bussen parkerad på tomten hemma i Hästhagen (jodå, grannarna har accepterat), så det är bara att springa ut när abstinensen blir för stor:

- Jag blir så glad varje gång jag kommer hit! säger Fatima med ett stort leende. Och får medhåll av Anders:

- Vi är som vuxna som aldrig slutar leka tillsammans, skattar de. ♣